

UTDRAG UR VETENSKAPLIGA TEXTER ANGÅENDE SKADLIGHETEN I SEX FÖR BARN

Inför valet 2010 var jag riksdagskandidat för Piratpartiet. I avsikten att smutskasta partiet lät Expressen en skribent publicera en text där det antyddes att jag hade "åsikten" att barn inte tog skada av sex. Men det är inte så att jag "anser" att barn inte tar skada av sex i sig, det är något som det råder forskningskonsensus om – att sex i sig inte är skadligt för någon. Vad det däremot råder olika meningar om är vad det är för faktor/er som kan göra sexuella akter med barn i vår och andra kulturer skadligt. Den förhärskande föreställningen i västerlandet är (efter Finkelhor) att det är för att barnet inte kan göra ett informerat medgivande. De som opponerar sig mot detta – till vilka jag själv ansluter mig – menar att informerat medgivande saknas i många omständigheter för barn, som t ex att ta en spruta, gå till tandläkaren, sitta med under en gudstjänst eller börja i skolan. Nedanstående utdrag illustrerar detta. Att påstå att sex i sig inte är skadligt för någon, inte ens för barn, är alltså ingen åsikt. Det är forskningskonsensus! Att därför bannlysa mig för påstådda åsikter är inte bara en förbrytelse mot grundlagen om åsikts- och yttrandefrihet, det är också att bygga sitt fall på en journalist som inte ens ville nyansera sin text med att jag faktiskt varnat för att ändra på lagen.

De inledande textutdragen härrör från kommentarer kring en text om pedofili och hur/varför barn kan ta skada av intergenerationella sexuella mellanhavanden (Schmidt) samt en som förespråkar att pedofili borde tas bort från DSM som mental sjukdom (Green). Fokus här ligger vid kommentarerna kring Schmidts artikel, som hävdar skadlighet, inte av sex – eftersom, som han medger, det finns fall där barn inte tar skada – utan vilken/a faktor/er som måste adderas till sex för att det ska bli en skadebild. Det finns alltså ingen seriös forskare som hävdar att sex i sig är skadligt för barn, eller någon annan (även om medier och aktivister fått allmänheten att tro att det är så), eftersom det då skulle vara skadligt för **alla** – och mänskligheten alltså rimligen redan hade dött ut. Ingen kan heller peka på några fysiska faktorer som skulle göra sex i sig skadligt (för tidiga penetreringar, våldförande, tvång och annat är inte sex, det är fysiska/psykiska övergrepp och ska behandlas som sådana – tvingar vi någon att dricka vatten under vattentortyr gör inte det vattnet i sig skadligt), eftersom sex kan utövas i så många olika former. Därför har istället de som anser att intergenerationell sex alltid är skadligt, efter Finkelhor (se nedan i kommentarerna), ansett att det är "frånvaron av informerat medgivande" som orsakar skadan. Om så vore fallet skulle intergenerationell sex vara skadligt globalt och i alla tider – vilket det dock inte existerar något vare sig i historiska eller antropologiska källor som kan konfirmera.¹ Kritikerna av Schmidt pekar också på svagheten i argumentet, eftersom barn i många andra sammanhang inte heller kan göra ett informerat medgivande. Istället antas det snarare, så som t ex ses av Loretta Haroian (se nedan), att det är samhälleliga attityder och förväntningar som skapar skadan, så som Howard S Becker formulerar det i "Outsiders" (se nedan). En position som jag redan tidigt anslöt mig till och alltså delar med mängder av forskare.

Däremot kan det inte råda någon tvekan om att intergenerationell sex / barnsex i vårt samhälle idag har betydande skadepotential, men citerade texter visar också att sexuella övergrepp i sig är en väldigt mycket mindre mätare på mental störning än våld och psykiska övergrepp (jmf t ex Ney & medförfattare). Dessutom, som vi ser av Bausermann, är det ofta de vuxnas reaktioner som orsakar skadorna, inte det intergenerationella sexuella mellanhavandet. Vad som också är problematiskt är att det verkligen inte råder någon enighet om att pedofilen skulle vara en mentalt sjuk människa (eller att hans/hennes uppträdande skulle bero på övergrepp i barndomen). Greens text utgår från att pedofili, liksom t ex homosexualitet (och utan tvekan flera andra läggningar, som t ex gerontofili – pedofilins motsats) är en sexuell läggning (kritiska texter kring denna text är dock inte relevanta här, eftersom

¹ Angående antropologiska källor har jag gjort en sammanställning över ett antal kulturer med aktiv barnsexualitet och den är jag beredd att sända över som personligt låst exemplar till den som så önskar (maila mig på dick@wase.eu) eftersom jag inte vill sprida den offentligt.

det här handlar om huruvida sex i sig är skadligt för någon – jmf om Expressen). De första stegen i den riktningen tog också Amerikanska psykologförbundet då de i senaste DSM (2013) benämnde pedofili som en sexuell läggning (se utdrag ur DSM). Efter häftiga reaktioner backade man (vilket bl a Berlin kritiserar, se textudrag), men processen har dock sannolikt börjat mot en omvärdering. Problemet är bara för alla dem som betraktar pedofilen som det ondaste av onda, att om pedofili är en sexuell läggning så blir ju smutskastning av honom/henne ett hatbrott. Hur ska vi handskas med det?

Jag har också adderat text kring hur smutskastning används i debatten när inte vetenskapliga argument finns att tillgå. Det är något som ju drabbat mig själv i form av texten i Expressen, som ovan nämnts. Skribenten i fråga var alltså inte det minsta intresserad av att jag i min bok "Samlag eller Salighet" faktiskt varnar för att ändra lagarna (se utdragen). På min fråga varför han inte rapporterade detta objektivt fick jag svaret "tror du det säljer lösnummer". Jag har fått lida mycket för att denne skribent påstod att det är min "åsikt" att barn inte tar skada av sex. Särskilt bittert känns det eftersom det alltså inte är en åsikt utan ett refererande av forskningskonsensus. Min inställning är nämligen att man måste förhålla sig till de vetenskapliga och empiriska fakta som existerar, inte – som en skribent i Expressen eller andra medier kan göra – slänga ur sig politiskt korrekta fraser som ska stryka "de goda" medhårs bara för att det är opportunt. Särskilt som dessa goda ofta åstadkommer mycket, mycket mer skada än nytta (jmf Schultz nedan, 1990 gick det 267 obekräftade anklagelser rörande sexuella övergrepp mot barn på 1 bekräftad). Följden för nästan alla de obestyrkt anklagade blev splittring av familjer och social utstötning. Tragiskt är verkligen också att Gotlands kommun, genom Turistbyrån, går på samma linje och bannlyser mig som gotlandshistoriker för en "åsikt" som i själva verket inte är en åsikt. Och det av individer som faktiskt är **totalt okunniga** i ämnet och bara grundar sig på medieframställningar och vad de hör andra okunniga säga. Därmed åsidosätter faktiskt kommunen, enligt min åsikt, grundlagen om yttrande- och åsiktsfrihet eftersom den särbehandlar mig på en påstådd "åsikt". Som framgår av textutdragen finns det alltså ingen inom den seriösa forskningsvärlden som påstår att sex i sig är skadligt för barn, eller någon annan.

Samtliga textudrag presenteras med engelsk originaltext (där det är författat på engelska) och en svensk översättning.

Peer Commentaries on Green (2002) and Schmidt (2002)

Archives of Sexual Behavior, Vol. 31, No. 6, December 2002, pp. 479–503 (C° 2002)

Pedophilia and Sexual Harassment: Do They Have Similarities?

Vern L. Bullough, R.N., Ph.D., 3304 W. Sierra Dr., Westlake Village, California

s 481f: What we have done in American society is engage in a massive reeducation program emphasizing the acceptable relationships between the sexes and, in many cases, enacted laws to severely punish violators. As a Dean in a major university system, I had to institute workshops on the topic and take action against those who violated the new norms. The point of the workshops was to emphasize that while behavior now defined as harassment might have been normative in the past, it is no longer. It was not pathological behavior, but rather socially not approved, which is a different thing.

Rather than demonize the pedophile for what he thinks is his natural inclination, we have to emphasize that what was normative in the past is no longer the case. This does not make the pedophile a sociopath, but rather a person with a maladjustment to new societal norms. The pedophile can fantasize and I would encourage them to fantasize. It is the conduct that is unacceptable, not the fantasy.

Vad vi har gjort i det amerikanska samhället är att engagera oss i en mängd återanpassningsprogram betonande de acceptabla relationerna mellan könen och, i många fall, infört lagar för att hårt straffa dem bryter detta. Som dekan i ett större universitetssystem, skulle jag införa workshops kring ämnet [pedofoli] och agera mot dem som bröt mot normerna. Poängen med workshopsen var att understryka att medan uppförande som nu definieras som trakasseri och kan ha varit normativt förr inte längre är det. Det var inte ett patologiskt uppförande, utan snarare inte socialt godkänt, vilket är en annan sak.

Snarare än att demonisera pedofilen för vad han är övertygad om är hans naturliga dragning, måste vi understryka att det som var normativt förr inte är det längre. Det gör inte pedofilen till en sociopat, utan snarare en med en missanpassning till nya sociala normer. Pedofilen kan fantisera och jag skulle uppmuntra dem att fantisera. Det är uppförandet som är oacceptabelt, inte fantasin.

Are Any of the Paraphilias in DSM Mental Disorders?

Charles Moser, Ph.D., M.D., Institute for Advanced Study of Human Sexuality, 45 Castro St., No. 125, San Francisco, California

s 490f: Historically and cross-culturally, there are numerous examples of sexual interests that were pro-scribed and are now accepted and interests that were accepted and are now proscribed. This supports the view that sexual interests occur in cultural context and are judged relative to the prevailing social norms. We could view the individual who cannot accept the nontraditional lifestyle choices of others as having a mental disorder, rather than blaming the “cause” of their discomfort. The socio-political context in which the diagnostic process occurs should not be ignored, nor its consequences.

Any sexual interest, even a “normophilic” interest (i.e., the supposedly healthy ideal), can be an appropriate focus for a mental health intervention. The clinician should first assess whether there is a problem. If so, is the sexual interest actually the cause of the problem? The “paraphilia” could be unrelated to the problem or it may be the reaction of others that is problematic.

Historiskt och tvärkulturellt är det flera sexuella inriktningar som var fördömda som nu är accepterade och inriktningar som var accepterade som nu är fördömda. Det stödjer åsikten att sexuella inriktningar uppträder i kulturella kontext och döms relativt enligt de rådande sociala normerna. Vi kunde betrakta individen som inte kan acceptera andras icke traditionella livsstilsval som att ha en mental rubbning, snarare än att skylla på ”orsaken” till deras obehag. Det sociopolitiska kontext i vilket diagnosprocessen uppträder ska inte ignoreras, inte heller dess konsekvenser.

Vilken sexuell inriktning som helst, till och med en ”normafil” inriktning (d v s det antagna hälsosamma idealet), kan bli ett lämpligt fokus för ett mentalt hälsoingripande. Klinikern ska först fastställa huruvida där är ett problem. Om så, är den sexuella inriktningen verkligen orsaken till problemet? ”Parafilian” kan vara icke relaterad till problemet eller så kan det vara andras reaktion som är problematisk.

Pedophilia from the Chinese Perspective

Emil M. L. Ng, M.D., Department of Psychiatry, University of Hong Kong

s 491f: In traditional Chinese medicine, there has never been a mental disease akin to, or called, pedophilia or homo-sexuality or most of the so-called sexual variations for that matter. Depiction of “child romance” in ancient or modern Chinese literature is not difficult to find. It includes passages on joyous heterosexual or homosexual activities by children as young as 12–13-years-old with one

another or with adults. Children are usually described as natural sexual beings and erotic stimulation and sex play is viewed as beneficial to their healthy development (Chen, 2000).

[...]Schmidt challenged vehemently the capacity of children to give valid consent to sexual activity with adults. Despite his sound arguments, to the Chinese, who are particularly conscious of the importance and priority of social (and hence, adult) values, to single out for discussion the child consent issue in pedophilic activities is blatantly irrelevant and hypocritical. Even in Western culture, where individual human rights are strongly emphasized, how often do the adults try to ascertain valid consent from their children before getting them to do most things? Have the adults sought valid consent from their children before baptizing them soon after birth? Or, when their children express by words or action that they do not want to eat, sleep, play games with adults, or go to school at certain times, do the adults not use reward, threat, punishment, persuasion, luring, seduction, deception, or any other workable means to manipulate them back to the “right track”? Have the adults ever explored and studied the “trauma” that may be caused by forcing all those “good” things on to their children without their valid consent? There are certain occasions when the adults do respect the children’s wishes and ask for their consent, but only when the choices given to them are within the adult acceptable range.

I traditionell kinesisk medicin så har det aldrig varit en mental sjukdomsrelaterad till, eller kallad, pedofili eller homosexualitet eller de flesta så kallade sexuella varianter heller. Skildring av ”barnromantik” i forntida eller modern kinesisk litteratur är inte svårt att finna. Det inkluderar avsnitt kring glada heterosexuella eller homosexuella aktiviteter med barn så unga som 12-13 år med varandra eller med vuxna. Barn beskrivs vanligtvis som naturliga sexuella varelser och erotisk stimulans och sexlek ses som gynnsam för deras hälsosamma utveckling.

[...] Schmidt utmanade lidelsefullt barns kapacitet att ge informerat medgivande till sexuell aktivitet med vuxna. Trots hans goda argument, är det för kineserna, som är särskilt angelägna om vikten och prioriteringen av social (och därför vuxna) värderingar, uppenbart irrelevant och hycklande att plocka ut frågan om barnmedgivande. Även i västerländsk kultur, där individuella mänskliga rättigheter är starkt emfaserade, hur ofta försöker vuxna försäkra sig om informerat medgivande från sina barn innan de får dem att göra saker? Har föräldrarna sökt informerat medgivande till att döpa dem snart efter födelsen? Eller, när deras barn med ord eller handlingar uttrycker att de inte vill äta, sova, leka lekar med vuxna, eller gå till skolan vid särskilda tillfällen, använder inte föräldrarna belöning, hot, straff, övertalning, villfarelse eller något annat fungerande medel för att manipulera dem tillbaka till ”rätt spår”? Har vuxna någonsin utforskat och studerat ”traumat” som kan orsakas genom att tvinga alla dessa ”goda” saker på sina barn utan informerat medgivande? Det är speciella tillfällen då vuxna respekterar barnens önskningar och frågar efter deras medgivande, men bara när valen givna till dem är inom det vuxna accepterbara utrymmet.

Muddy waters

Paul Okami, Ph.D., Department of Psychology, University of California at Los Angeles, 405 Hilgard Ave., Los Angeles, California

s 492: Unfortunately, after affirming the distinction between wrongfulness and harmfulness, Schmidt muddies the waters by positing that pedophilia is wrong because an “imbalance of power” between an adult and a child endangers or overwhelms the child’s sexual self-determination (I have observed that when you write about pedophilia you must condemn it explicitly to be taken seriously and not be suspected of being a pedophile yourself.). History and modern life, though, are replete with examples of power-discrepant relationships that support and maintain sexual self-determination—a professor and student marry, for example, and live happily ever after.

[...] More to the point, at least some people claim that their childhood sexual experiences with adults have advanced their sexual self-determination, not overwhelmed it. I've interviewed such people (Okami, 1991). So what do we do with these claims? I do not believe we can accuse the claims-makers of false consciousness. And shall we decry all the marriages of adult men to adolescent girls through-out history? Not a single one of us walking the earth would be alive were it not for the "power discrepant" relationships of our ancestors.

[...]Moreover, there is nothing logically intrinsic in power discrepancy that violates principles of justice or fairness in sexual relationships or that is necessarily harmful to the "less powerful" participant, unless one views sexual relationships as similar to hand-to-hand combat (e.g., heavyweight vs. flyweight contestant). [...] At best, this argument is a fine example of late twentieth century cultural-feminist silliness.

Tyvär, efter att ha bekräftat skillnaden mellan felaktighet och skadlighet grumlar Schmidt vattnet genom att positionera att pedofili är fel eftersom en "maktobalans" mellan en vuxen och ett barn riskerar eller övermäktigar barnets sexuella självbild (jag har observerat att när du skriver om pedofili måste du markant fördöma det för att bli tagen seriöst och inte bli misstänkt för att vara en pedofil själv). Historien och modernt liv är dock fyllt av exempel med maktskilda relationer som supporterar och vidmakthåller sexuell självbild – en professor och student gifter sig, till exempel, och lever lyckliga därefter.

[...] För att komma till poängen, åtminstone en del personer hävdar att deras sexuella barndomsupplevelser med vuxna har främjat deras självbild, inte övermäktigt den. Jag har intervjuat sådana personer (Okami 1991). Så vad gör vi med dessa påståenden? Jag tror inte vi kan anklaga dem som påstår detta för falsk medvetenhet. Och ska vi fördöma alla äktenskap mellan vuxna män och adolescenta flickor genom historien? Inte en enda av oss som går på jorden skulle leva om det inte vore för "maktojämlika" relationer bland våra förfäder.

[...] Därutöver, det finns ingenting logiskt inneboende i maktojämlighet som förbryter sig mot principer om rätt eller schyssthet i sexuella relationer eller som är nödvändigtvis skadliga mot "den mindre kraftfulla" deltagaren, om vi inte betraktar sexuella relationer som samma som knytnävskamp (t ex tungvikt mot flugvikt kamp). [...] Som bäst är detta argument ett bra exempel på sent 1900-tals kulturell-feministisk dumhet.

Random Musings on the Inscrutable World of Pedophilia

Robert A. Prentky, Ph.D., Justice Resource Institute, Massachusetts Treatment Center, 30 Administration Rd., POB 554, Bridgewater, Massachusetts

s 494: All discourse on sexuality would appear to be inherently tainted by our attitudes and emotional responses to sexuality. I am not nearly as sanguine as Schmidt about the "enlightened, democratic discourse on morality that prevails today." Such discourse would appear to prevail only in a few morally enlightened countries. Otherwise, we can rely on the dictum that societies with the most conservative, strict adherence to the tenets of religion are the most sexually repressive and, conversely, societies that are more lax in their observance of and devotion to religion tend to be the most permissive with respect to sexuality. Thus, degree of "enlightenment" may simply be a function of degree of secular-ity.

All diskurs kring sexualitet skulle framstå som att vara inneboende fläckad av våra attityder och känslomässiga reaktioner på sexualitet. Jag är inte på långa vägar lika blödig som Schmidt kring

den ”upplysta, demokratiska diskursen kring moral som råder idag.” Sådan diskurs skulle förefalla att råda endast i några få upplysta länder. Annars kan vi förlita oss på utsagan att samhällen med den mest konservativa, strikta uppslutningen kring religiösa grundsatser är de mest sexuellt represiva och, motsatt, samhällen som är mer slappa i deras utövande av och hängivenhet till religion tenderar att vara de mest tillåtande i avseende på sexualitet. Därför, nivån på ”upplysning” kan helt enkelt vara en funktion av graden av sekularitet.

The Problem with Consensus Morality

Bruce Rind, Ph.D., Department of Psychology, Temple University, Philadelphia, Pennsylvania

s 496 f: Moralists have too easy a job. They tap into conventional values, deduce therefrom what must be, cite a hypothetical illustration (or a carefully selected real one), and proclaim universality. Thus, socially constructed morals become immutable laws of nature. This is the problem with Schmidt’s thesis. Consider these specific weaknesses in his argument. First, he improperly buffers his moral system with lofty, even self-congratulatory, characterizations that discourage critical examination of its tenets and claims. He describes this system as “enlightened,” “democratic,” and “radically pluralistic,” the implication being that one must be unreasonable (unenlightened, undemocratic, radically exclusionary) to question it. Second, his hypothetical case no more proves the universality of his proposition than an imaginary smart redhead proves that all real redheads are smart. Third, why should one assume a priori that a power imbalance in sexual relations is by nature unacceptable or deleterious? Such assumptions are not made in other adult–child interactions, such as wrestling, tickling, hugging, mentoring, disciplining, or preaching, which clearly involve power imbalances. No one objects that the child’s athletic, tactile, affectional, intellectual, behavioral, or religious self-determination will be overpowered. Moreover, numerous societies have endorsed sexual relationships between men and boys precisely because of the power imbalance, seeing the relationships as serving pedagogic and growth functions (Ford & Beach, 1951; Herdt, 1987). Many primatologists have noted protective and bonding functions that appear to be operating in analogous relations in monkeys and apes (Ford & Beach, 1951; Vasey, 1995). In short, it is false to assume a priori that sexual power imbalance is by nature problematic.

The assumption of the overpowering of sexual self-determination deserves further elaboration. Finkelhor (1979, 1984) many years ago already articulated the positions Schmidt is currently espousing. But the weakness of his articulation is instructive, as it points to the problem of trying to be a scientist and a moralist simultaneously. Like Schmidt, Finkelhor argued that harm is not needed to establish the immorality and unacceptability of adult–child sex. Instead, Finkelhor continued, the unacceptability is based on the child’s inability to consent, because he does not know what he is getting into and he cannot say no. A critic then complained that, if it is true that children can-not make judgments about sex, how can they judge among rival claims of the various religious sects (e.g., agree with an adult to be taken to one church rather than another or none at all)? Finkelhor responded that it is different with sex, because sex is more likely to be harmful. His argument is circular – the issue falls back to harm, even though harm is claimed to be unessential to the point.

Moralister får för enkelt ett arbete. De utnyttjar konventionella värderingar, utläser därifrån vad som måste vara, citerar en hypotetisk illustration (eller plockar försiktigt en riktig), och hävdar universiellt gällande. Härigenom blir socialt konstruerade moraliteter oföränderliga naturlagar. Det är problemet med Schmidt’s tes. Betänk dessa speciella svagheter i hans argument. För det första buffras felaktigt hans moralsystem med storslagna, till och med självgratulerande, karaktäriseringar som förhindrar kritisk undersökning av dess grundsatser och påståenden. Han beskriver detta system som ”upplyst”, ”demokratiskt” och ”radikalt pluralistiskt”, med innebörden att man måste vara oresonlig (oupplyst, odemokratisk, radikalt uteslutande) för att ifrågasätta det. För det andra, hans

hypotetiska fall bevisar inte mer universaliteten i hans påstående än en imaginär smart rödhårig bevisar att alla rödhåriga är smarta. För det tredje, Varför skulle någon a priori anta att maktojämlighet i sexuella relationer är naturligt oacceptabla eller skadliga? Sådana antaganden görs inte i andra vuxen-barn mellanhavanden, så som brottnig, kittling, kramande, mentorskap, disciplinering eller predikande, vilka uppenbart innehåller maktobalanser. Ingen motsätter sig att barnets atletiska, taktiska, känslamma, intellektuella, uppförandemässiga eller religiösa självbestämmande kommer att köras över. Dessutom, ett antal samhällen har omfamnat sexuella relationer mellan män och pojkar just på grund av maktobalansen (Ford & Beach 1951; Vasey 1995). Kort sagt, det är fel att anta a priori att sexuell obalans av naturen är problematisk.

Antagandet kring överväldigandet över sexuell självbild förtjänar vidare bearbetning. Finkelhor (1979, 1984) formulerade redan för många år sedan positionerna som Schmidt nu antager. Man svagheten i hans formulering är instruktiv, då den pekar på problemet med att försöka vara vetenskapsman och moralist samtidigt. Likt Schmidt argumenterade han att skada inte är nödvändig för att etablera omoralitet och oacceptabilitet avseende vuxen-barn sex. Istället, fortsatte Finkelhor, så grundas oacceptabiliteten på barnets oförmåga att samtycka, därför att han inte vet vad han ger sig in på och han inte kan säga nej. En dåvarande kritiker ondgjorde sig då att om det är sant att barn inte kan göra bedömningar kring sex, hur kan de döma mellan rivaliserande påståenden från olika religiösa sekter (d v s gå med på att en vuxen tar en till en kyrka snarare än en annan eller ingen alls?). Finkelhor svarade att det är annorlunda med sex, eftersom sex är mer sannolik att vara skadligt. Det är ett cirkelargument – ämnet går tillbaka till skada, även fast punkten skada påstås vara oväsentlig.

Associated Features Are Irrelevant in Deciding Whether or Not Pedophilia Is a Mental Disorder

Kenneth J. Zucker, Ph.D., Child and Adolescent Gender Identity Clinic, Child Psychiatry Program, Centre for Addiction and Mental Health—Clarke Division, 250 College St., Toronto, Ontario

s 501: There is, however, an extremely interesting historical precedent to Green's consideration of associated features. One prominent factor in the removal of homosexuality per se from the DSM-II in 1973 was the emerging empirical database that homosexual adults were no more or less likely than heterosexual adults to have associated psychopathology (see Bayer, 1981). A series of studies on non-patient homosexual and heterosexual subjects was particularly influential in this regard (e.g., Saghir & Robins, 1973; Siegelman, 1972, 1974). Green seems to want to run with this same pattern with regard to pedophilia.

[...] If, for example, homosexual men have a higher rate of major depressive disorder or if lesbian women have a higher rate of alcohol abuse, this should not bear on the question of whether or not homosexuality per se is a mental disorder. If it did, then homosexuality would have to be reinstated into the DSM because recent epidemiological studies have identified higher rates of mental disorders in both homosexual men and women (e.g., Cochran, 2001; Sandfort, de Graaf, Bijl, & Schnabel, 2001). It is clear, however, that this will not happen [...] Thus, in historical context, demonstrating that homosexuality per se was not necessarily associated with "other" psychopathology was important. In my view, this argument will not fly with regard to the debate on pedophilia as mental disorder.

Det finns, emellertid, en extremt intressant historisk föregångare till Green's betraktande av associerade inslag. En prominent faktor i borttagandet av homosexualitet som sådant från DSM-II 1973 var den växande empiriska databasen att homosexuella vuxna var varken mer eller mindre sannolika än heterosexuella vuxna att ha förbindelse med psykopatologi (se Bayer 1981). En serie studier av icke patient homosexuella och heterosexuella subjekt var särskilt inflytelserika i det avseendet (Saghir &

Robins 1973; Siegelman 1972, 1974). Green förefaller att vilja köra med detsamma mönstret med avseende på pedofili.

[...] Om, exempelvis, homosexuella män har en högre grad av större depressiva rubbningar eller om lesbiska kvinnor har högre grad av alkoholmissbruk skulle detta bära i frågan om huruvida eller inte homosexualitet per se är en mental rubbning. Om det gjorde det så skulle homosexualitet bli tvunget att återinföras i DSM eftersom nutida epidemilogiska studier har identifierat högre grad av mentala rubbningar hos både homosexuella män och kvinnor (t ex Cochran 2001; Sandfort, de Graaf, Bijl, & Schnabel 2001). Det är emellertid uppenbart att detta inte kommer att ske [...] Detta, i ett historiskt kontext, demonstrerar att homosexualitet per se inte nödvändigtvis associeras med "annan" psykopatologi var viktigt. Detta argument kommer inte att blåsa bort avseende debatten kring pedofili som en mental rubbning.

CHILD SEXUAL DEVELOPMENT

Loretta Haroian, Ph.D.

Electronic Journal of Human Sexuality, Volume 3, Feb. 1, 2000

Children, by definition, are not consenting adults in sexual matters and may need protection from the liability of sexual contracts in the same manner that they are not held accountable for business or labor contracts.

This position does not suggest that there is inherent harm in sexual expression in childhood; in fact, we have considerable evidence to the contrary. Sexologically, it is based on the knowledge that the benefits of free sexual expression of children can only occur in a sexually supportive society: a society in which all people have sex for sexual reasons, one in which sexual knowledge, skill and pleasure are valued for both males and females. A society that encourages sexual competency rather than constraint and in which every man, woman and child can say "yes" or "no" to sex without prejudice or coercion. To encourage children to be sexual in a sexually repressive or permissive/ambivalent culture is to exploit their healthy sexual interest, as they will be left alone to deal with a double standard and the sex-negative, self-serving attitudes of peers and adults.

Barn, per definition, är inte medgivande vuxna i sexuella avseenden och kan behöva skydd från benägenheten till sexuella kontakter på samma sätt som de inte hålls som ansvariga för business- eller arbetskontrakt.

Denna position hävdar inte att det är inneboende skada i sexuella uttryck i barndomen; faktum är att vi har åtskilliga bevis på motsatsen. Sexologiskt grundas det på vetenskapen om att fördelarna med barns fria sexuella uttryckande bara kan ske i ett sexuellt stöttande samhälle: ett samhälle i vilket alla människor har sex av sexuella skäl, ett där sexuell kunskap, färdighet och njutning värderas för både män och kvinnor. Ett samhälle som uppmuntrar sexuell kompetens snarare än lägger restriktioner och i vilket varje man, kvinna och barn kan säga "ja" eller "nej" till sex utan fördomar eller tvång. Att uppmuntra barn att vara sexuella i en sexuellt repressiv eller frigjord/ambivalent kultur är att exploatera deras hälsosamma sexuella intresse, då de lämnas ensamma att handskas med en dubbelmoral och de sexnegativa självgodas attityderna hos likar och vuxna.

Sociopolitical Biases in the Contemporary Scientific Literature on Adult Human Sexual Behavior with Children and Adolescent

Okami, P., "Sociopolitical Biases in the Contemporary Scientific Literature on Adult Human Sexual Behavior with Children and Adolescents," in Feierman, J. (ed.), *Pedophilia: Biosocial Dimensions*, New York: Springer-Verlag, 1990, pp. 91-121.

Particularly indefensible is the tendency of victimologists to misrepresent the positions of other researchers, or to engage in character assassination. Some victimologists incorrectly imply that other researchers claim that adult-minor sexual interaction is always positive or neutral, that they overlook harmful cases of adult-minor sexual interaction, and that they ignore the ethical issues raised by age discrepancy.

Some victimologists go so far as to accuse other researchers of belittling or even condoning adult-child sexual contact, contributing to the reduction of inhibitions against adult sexual interaction with children, or promoting child pornography and sexual abuse.

Särskilt oförsvarbar är offergörarens tendens att förvanska andra forskares positioner, eller att engagera sig i karaktärsdömd. En del offergörare implicerar att andra forskare hävdar att vuxen-minderårigt sexuellt mellanhavande alltid är positivt eller neutralt, att de förbiser skadliga fall av vuxen-minderårigt sexuellt mellanhavande och att de ignorerar de etiska frågor som uppkommer kring ålderskillnad.

En del offergörare går så långt som att anklaga andra forskare för att förringa eller t o m överse med vuxen-barn sexuell kontakt, bidragandes till reduceringen av förbud mot vuxet sexuellt interagerande med barn, eller att främja barnpornografi och sexuella övergrepp.

DSM 5

The DSM-5 initially described Pedophilic Disorder as a sexual orientation, which caused some members of the public to take offense, and express concern that this would pave the way for reduced criminal culpability (American Psychiatric Association, 2013a). The American Psychiatric Association later indicated the word "preference" was a typographical error, and should have read "interest" (American Psychiatric Association, 2013b).

Initialt beskrev DSM-5 pedofil rubbning som en sexuell läggning, vilket orsakade medlemmar av allmänheten att bli upprörda och uttrycka oro att detta skulle bereda vägen för minskat kriminellt straffvärde (American Psychiatric Association 2013a). Det amerikanska psykologförbundet indikerade senare att ordet "preferens" var ett typografiskt fel och skulle ha lästs "intresse" (American Psychiatric Association 2013b).

Pedophilia and DSM-5: The Importance of Clearly Defining the Nature of a Pedophilic Disorder

Journal of the American Academy of Psychiatry and the Law Online December 2014, 42 (4) 404-407.

Fred S. Berlin M.D., Ph.D., P.A.

In the face of significant criticism of its inclusion in the DSM-5, the American Psychiatric Association

(APA) has stated its intention to remove the term Pedophilic Sexual Orientation from the diagnostic manual.² Removing that term in response to public criticism would be a mistake. Experiencing ongoing sexual attractions to prepubescent children is, in essence, a form of sexual orientation, and acknowledging that reality can help to distinguish the mental makeup that is inherent to Pedophilia, from acts of child sexual abuse.

I ljuset av betydande kritik mot in dess inkludering I DSM-5 har det amerikanska psykologförbundet deklarerat dess intention att ta bort termen pedofil sexuell läggning från diagnos-manualen. Att ta bort den termen för att svara upp på allmän kritik skulle vara ett misstag. Att uppleva pågående sexuell attraktion till förpubertala barn är, i stort sett, en form av sexuell läggning, och medgivande av den verkligheten kan hjälpa till att särskilja den mentala inrättning som är inneboende i pedofili från barnövergrepp.

Samlag eller Salighet

Dick Wase

s 310: Professor Kilpatrick vid institutionen för socialt arbete, University of Georgia, skrev angående reaktionerna på hennes arbete: *När jag har diskuterat min studie med personer och grupper är min erfarenhet så långt att många människor inte vill höra... om positiva reaktioner på tidiga sexuella erfarenheter. De vill inte att deras förutfattade mening, om att alla tidiga sexuella erfarenheter är skadliga, ska bestridas. Särskilt så vill de inte höra om incestuösa erfarenheter som inte orsakar oreparabel skada. Det är särskilt sant för dem som arbetar med en klinisk grupp av överlevare från sexuella övergrepp som barn eller ungdomar. Det vill säga psykoarbetare. Jag kan också bekräfta denna reaktion. Konstant under arbetet med boken har folk runt omkring mig varit nyfikna på mitt arbete, men när jag har berört prostitution och "pedofili" med uppgifter som går stick i stäv med deras av "sanningsmonopolisterna" genom medierna skapade uppfattning har man värjt sig intensivt. En medelklassbekant frågade mig till exempel tvivlande: *Så du menar att sex i sig inte skadar barn?* När jag då underströk att inverkan av våld/tvång eller andra övergrepp, samt de värderingar av förnedring och skräck som vi applicerar är det som möjliggör skada, sa denne bekant – utifrån att aldrig ha läst eller hört något annat än mediernas vinklade framställningar: *Jag tror i alla fall att sex skadar barn.* Men det är inte konstigt att folk värjer sig; man kämpar ju mot att tvingas medge att man låtit sig luras!*

s 359: Snart 30 års i medierna flödande pedofilskräck, byggt på nästan 2000 års religiös sexualfientlighet och 6000 års medelklasspatriarkat, sopar man inte undan i ett nafs med enkel upplysning. Därför vore det också synnerligen olämpligt att i ett slag vända kappan åt andra hållet och luckra upp lagarna. Om så ska ske så kräver det tid, sansad diskussion (som alldeles för många inte kommer att vara kapabla till) och att vi verkligen lyckas förändra vår sexualmoral.

The Worst Combinations of Child Abuse and Neglect

Philip G. Ney, Tak Fung & Adele Rose Wickett

Child Abuse & Neglect, Vol. 18, No. 9, pp. 705-714, 1994

Summering: De gjorde en studie av barn/unga som utsatts för olika former av övergrepp, och vilka sedan fick klassa dem i svårighetsgrad, ju svårare desto högre poäng. Resultatet var minst sagt omtumlande för dem som blint fokuserar barns psykiska ohälsa på sexuella övergrepp. Värst bedömde barnen fysisk försummelse (med 949 poäng), sedan följde verbala övergrepp (914 poäng), fysiska

(vålds/misshandels)övergrepp (870 poäng), känslomässig försummelse (848 poäng) och sist på listan, långt under de andra, kom sexuella övergrepp (100 poäng). I en rankning av svårighetsgraden i 20 möjliga kombinationer av övergrepp dök sexuella övergrepp upp först på åttonde plats, som det minst traumatiska. På denna ”tio-i-topp-lista” förekommer verbala övergrepp sju gånger, fysisk försummelse sex gånger, fysiska övergrepp och känslomässig försummelse vardera fem gånger, men sexuella övergrepp bara en gång! Ney & medförfattare meddelar också, att färre än fem procent av barnen råkar ut för bara en form av övergrepp.

Relationship Between Dissociation, Childhood Sexual Abuse, Childhood Physical Abuse, and Mental Illness in a General Population Sample

Roger T. Mulder, M.B., Ch.B., F.R.A.N.Z.C.P., Annette L. Beautrais, Ph.D.,
Peter R. Joyce, M.B., Ch.B., Ph.D., F.R.A.N.Z.C.P., and David M. Fergusson, Ph.D.

American Journal of Psychiatry 155:6, June 1998.

s 808: The table shows that both childhood physical abuse and current mental disorder were predictive of high dissociation. However, childhood sexual abuse was unrelated to dissociation score when due allowance was made for current mental disorder and childhood physical abuse.

Tabellen visar att både fysiska övergrepp i barndomen och innevarande mental störning var prediktiva för hög dissociation. Emellertid var sexuella övergrepp i barndomen orelaterade till dissociationspoäng när hänsyn togs till innevarande psykisk störning och fysiska övergrepp i barndomen.

Relation between childhood sexual and physical abuse and risk of revictimisation in women: a cross sectional survey

Lancet 358, 2001, pp 450–454.

Jeremy Coid, Ann Petruckevitch, Gene Feder, Wai-Shan Chung, Jo Richardson & Stirling Moorey

s 332: Childhood sexual abuse had few associations with adult mental health measures, in contrast to physical abuse. Sexual assault in adulthood was associated with substance misuse; rape with anxiety, depression and post-traumatic stress disorder but not substance misuse. Domestic violence showed strongest associations with most mental health measures, increased for experiences in the past year.

Sexuella övergrepp i barndomen hade få kopplingar till vuxen mental hälsobehandling, i motsats till fysiska övergrepp. Sexuella attacker associerades med missbruk; våldtäkt med ångest, depression och post traumatisk störning men inte substantiellt missbruk. Våld i hemmet visade de starkaste kopplingarna till de flesta mentalhälsoåtgärderna, [som] ökade med upplevelser under det senaste året.

Differentiating between child maltreatment experiences

Family Matters No.69 Spring/Summer 2004

Daryl Higgins, Associate professor Australian Institute of Family Matters

s 52: In an Australian study using a self-selected sample of female university students, the level of

violence, both verbal and physical, either experienced or witnessed within families was a better predictor of poor adjustment than was the presence, frequency, or severity of sexual abuse (Higgins and McCabe 1994).

I en Australiensisk studie, användandes självvalda exempel av kvinnliga universitetsstudenter, var nivån av våld, både verbalt och fysiskt, antingen upplevt eller bevittnat inom familjen, en bättre förutsägare på dålig anpassning än vad närvaro av, frekvens av eller svårighet i sexuella övergrepp var.

Sexualität, Gewalt und psysiche Folgen: Eine Längsschnittuntersuchung bei Opfern sexueller Gewalt und sexuellen Norm-verletzungen anhand von angezeigten Sexualkontakten

Wiesbaden, Bundeskriminalamt Forschungsreihe Nr. 15, 1983.

Michael C. Baurmann

Engelsk sammanfattning sidorna 523-533

The age different between victim and suspect was, on the average, 25 years; in cases of violent sexual assault, however, only 7 years. Sexual victims are therefore mainly young women and girls threatened by men who are "in the best years of their lives".

The child incurs additional injury from the behavior of persons in the environment or injury even first results from this behavior.

Adults who have the opinion that any sexual behavior is traumatic for children and young people have to face the fact that in many cases the young person becomes a victim only because grown-ups expect him or her to become a victim. On the basis of this expectation they act in such a way that the child really is victimized.

Ålderskillnaden mellan offret och den misstänkte var, genomsnittligt, 25 år; i fall av våldsamma fall emellertid endast 7 år. Sexuella offer är därför huvudsakligen unga kvinnor och flickor hotade av män som är "i sina bästa år".

Barnet utsätts för ytterligare skada av människor i [sin egen] miljö, eller så är det t o m så att skada först uppstår från detta beteende.

Vuxna som är av den uppfattningen att vilket sexuellt beteende som helst är traumatiskt för barn och ungdomar måste möta det faktum att i många fall blir en ung person offer enbart för att vuxna förväntar sig att han eller hon ska vara ett offer. På grund av den förväntningen agerar de på så sätt att barnet verkligen blir ett offer.

Outsiders: Studies in the sociology of Deviance. New York 1963.

Howard S. Becker

The enforcement of the rule may involve the mediation of conflicts between many different interest groups by those in positions of power (Becker 1963). The enforcers themselves may have a moral crusade to stop crime, but most engage in the process strictly as a part of their occupation. Rule en-

enforcers use the process of formal enforcement to satisfy two major interests, the justification of their occupation and the winning of respect from the people he/she patrols. The enforcer is armed with a great deal of discretion and may use his/her power to label an innocent person in order to gain respect. The misuse of labeling powers by enforcers may create a deviant out of a person who otherwise would not be prone to rule breaking behaviour.

Genomdrivandet av regeln kan involvera medlandet i konflikter mellan många olika grupper av dem som sitter i en maktposition. Genomdrivarna själva kan ha ett moralistiskt korståg för att stoppa brott, men de flesta engagerar sig i processen enbart som en del av deras yrke. Genomdrivare av regler använder den formella genomdrivningsprocessen för att tillfredsställa två större intressen, rättfärdigandet av deras yrke och att vinna respekt från de människor han/hon patrullerar. Genomdrivaren är utrustad med en stor del diskretion och kan använda sin makt för att stämpla en oskyldig person i avsikt att erhålla respekt. Missbrukandet av makten hos genomdrivare att sätta etiketter kan göra en avvikande av en person som annars inte var benägen för regelbrytande uppförande.

[S]ocial groups create deviance by making rules whose infraction creates deviance, and by applying those rules to particular people and labeling them as outsiders. From this point of view, deviance is not a quality of the act the person commits, but rather a consequence of the application by other of rules and sanctions to an 'offender.' The deviant is one to whom that label has been successfully applied; deviant behavior is behavior that people so label.

Sociala grupper skapar avvikelse genom att skapa de regler vilkas överträdande bildar avvikelse, och genom att applicera dessa regler på särskilda människor och stämpla dem som avvikare. Från denna synpunkt är avvikelse inte kvaliteten av en akt som en människa begår; utan snarare en konsekvens av den applicering andra gör av regler och sanktioner för en "förbrytare". Den avvikande är en på vilken stämpeln applicerats på ett lyckat sätt; avvikande beteende är det beteende som människor stämplar som sådant.

One Hundred Cases of Unfounded Child Sexual Abuse: A Survey and Recommendations.

Issues in Child Abuse Accusations, 1(1), 29-38, 1990.

LeRoy G. Schultz

När pedofilpaniken var som värst i USA, kring 1990, gick det ofattbara **267 oskyldigt anklagade personer på en som var skyldig** till sexuella övergrepp mot barn i USA.

Surveyed 100 parents (aged 18–80 yrs) falsely accused of child/adolescent sexual abuse to examine their attitudes, feelings, and evaluations of their relationships with others involved in the case. Almost all Surveys experienced family breakdown, loss of employment, deterioration of physical or emotional health, and welfare dependency. All Surveys reported little sympathy and no victim welfare services in their community.

Undersökte 100 föräldrar (i åldern 18-80 år) som falskt anklagats för sexuella övergrepp för att utröna deras attityder, känslor och utveckling av deras relationer med andra involverade i fallet. Nästan alla undersökta upplevde familjens sammanbrott, förlust av arbetet, försämring av fysisk eller känslomässig hälsa, och beroende av underhåll. Alla undersökta rapporterade föga sympati och ingen offerersättningservice i deras samhällen.